

Jeden z deseti

Pozdrav:

Milí přátelé, vítám Vás u poslechu těchto bohoslužeb pátou postní nedělí slovy apoštolskými: „Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen“

Introit: (Žalm 24, 1-5)

- 1 Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí.
- 2 To on základ na mořích jí kladl, pevně ji usadil nad vodními proudy.
- 3 Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě?
- 4 Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten, kdo nezneužije mou duši, ten, kdo nepřísahá lstivě.
- 5 Ten dojde požehnání od Hospodina, spravedlnosti od Boha, své spásy.

Modlitba:

Děkuji ti, Bože, že mi odpouštíš mou nevděčnost. Nikdy své dary nebereš zpět ani mě netrestáš. Jsem ti opravdu vděčný za to, že se dnes mám dobře, za mé vztahy a vůbec za všechny tvé dary. Ježíši, ať tě vždycky chápeme jako velký dar. Tvůj dotek nás zahřívá, uzdravuje a zaceluje naše rány a neúplnosti. Nikdy nás, Pane neopustíš, ať ti vždycky dokážeme děkovat a vzdávat čest tvému jménu. Prosíme dnes o Tvou přítomnost v našich domovech, o Tvého Ducha, o Tvé Slovo. Chválíme Tě a děkujeme Ti, že přicházíš do našich starostí, nepokojů i nemocí. Dej nám vytrvalost v těchto dnech, ať se zase všichni společně potkáme. Amen.

Píseň: Svitá 45 – Díky

1. Díky za toto krásné ráno, díky za každý nový den. Díky, za to, co už je za mnou jako těžký sen.
2. Díky za všechny věrné druhy, díky, ó Pane, za tvůj lid. Díky, že všechny křivdy, dluhy, mohu odpustit.
3. Díky za moje pracoviště, díky za každý drobný zdar, díky, za všechno krásné, čisté, díky za hudby dar.
4. Díky, za to, co zarmoutilo, díky za to, co potěší. Díky, že vedeš mne, má sílo, cestou nejlepší.
5. Díky, že smím tvé slovo chválit, díky, že Ducha dáš mi též. Díky, že nablízku i v dáli lidi miluješ.
6. Díky, že všem jsi přines spásu, díky, toho se přidržím. Díky, že věřím tvému hlasu, že ti patřit smím.

Kázání: (Lk 17, 11-19)

Slova Písma svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, jsou zapsaná v evangeliu podle Lukáše ve 17 kap., od 11-19 verše. Tam čteme:

- 11 Na cestě do Jeruzaléma procházel Samařskem a Galileou.
- 12 Když přicházel k jedné vesnici, šlo mu vstříc deset malomocných; zůstali stát opodál
- 13 a hlasitě volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“
- 14 Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím!“ A když tam šli, byli očištěni.
- 15 Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velikým hlasem velebil Boha;
- 16 padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. A to byl Samařan.
- 17 Nato Ježíš řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět?“
- 18 Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“
- 19 Řekl mu: „Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“

Milí přátelé, milí posluchači,

Nyní začíná třetí a poslední etapa, která nás přivádí do Jericha. Začíná výstup do Jeruzaléma. Tato cesta prochází nevěrností – Samařsko a každodennosti – Galilea. Proč je ta cesta tak zvláštní?

První čeho si v dnešním příběhu všimneme, je překvapivé složení **skupinky malomocných**. Jsou v ní totiž Židé a minimálně i jeden Samařan. To by se mezi zdravými nemohlo stát, protože tyto dvě skupiny se navzájem nestýkaly. Jako třeba katolíci a evangelíci v 19. století. Samaritáné a Židé se prostě neměli se rádi.

Když v dnešní **nemocné době**, jako nemocniční kaplan navštěvuji nemocnici, tak nerozlišuji lidi na katolíky a evangelíky, bílý nebo černý, křesťany nebo muslimy. Prostě jdu za tím, kdo tu pomoc potřebuje.

A to co lidi rozděluje už od nepaměti je jejich vlastní **pýcha a hrdost**. Křivdy z minulosti se někdy zdají být neodstranitelné a neodpustitelné. Ale když přijde **trápení a bolest - přehrady mezi lidmi často mizí**. V nemocnici vedle sebe leží lidé, kteří by se jako zdraví spolu vůbec nebavili a nyní si navzájem pomáhají a vyprávějí své životní osudy. **Utrpení sblízuje** a někdejší rozdíly se stávají malicherné. Lidé si v nouzi pomáhají. Mezi malomocnými bylo jedno, kdo je Žid a kdo Samařan. Důležitější bylo, zda budou mít, co jíst a zda se dožijí zítřka.

Máme tady těch deset lidí, kteří už ztratili všechnu falešnou hrdost a poznali odvrácenou stranu života. Najednou se setkali s Ježíšem a společně volají: „**Smiluj se nad námi. Pomoz nám!**“

Udržíjí přitom předeepsanou vzdálenost, jak žádal Mojžíšův zákon. Ježíš – na rozdíl od všeobecného mínění tehdejší doby - malomocnými nepohrdal a nepovažoval je za větší hříšníky než lidi zdravé. Některých se dokonce dotkl, aby jim dal najevo svou lásku a zájem. Tentokrát však pouze řekl: „**Jděte a ukažte se kněžím!**“ Ti tehdy rozhodovali o tom, zda je člověk zdravý nebo nemocný. Zda může do společnosti nebo musí žít dál v izolaci. Ježíšovo slovo je zřetelná výzva a zkouška, **zda mu ti lidé věří**. Mohlo se stát, že si malomocní řeknou: „*To přece nedává smysl. Nejdřív se musíme uzdravit a teprve pak můžeme jít ke kněžím.*“

Ale víra znamená, že člověk jedná už dopředu, jakoby se stalo, co se ještě nestalo. A oni skutečně uvěřili a proto Ježíše poslechli a šli. A právě během té cesty byli uzdraveni. Je to ukázková lekce o tom, jak funguje víra. Ještě jsou nemocní a přitom už si jdou pro potvrzení, že jsou zdraví. Nebyla to hloupá naivita. Byla to víra, s jejíž pomocí mění Bůh svět a naše životy. Stejně tak i my, máme-li se uzdravit a začít třeba chodit, - potřebujeme víru, že je to možné, že se to podaří a má to smysl. Ke zlepšení naší situace vždycky dochází na cestě a ne někde v koutku, kde naříkáme a nadáváme na celý svět. Kdo věčně vyčkává na startu, prohraje. Vyhrává ten, kdo vyběhne na trať.

Je však pozoruhodné, že uzdraveni jsou všichni, všech deset. Jakoby tím mělo být naznačeno, že **Boží pomoc mezi námi nedělá rozdíly**. Číslo deset tu symbolizuje celý svět. Bůh nabízí svou pomoc, spásu, odpuštění a budoucnost každému. Jak Židům, Samařanům ale i pohanům. Všichni jsou zahrnuti do Boží přízně a požehnání. Rozdíl je teprve v tom, jak my lidé na Boží pomoc odpovíme. Jinak řečeno: **Kristus umřel za všechny**, ale ne všichni o to stojí.

Devět uzdravených pokračuje v cestě do Jeruzaléma. Přijdou ke kněžím a tam jsou prohlášeni za zdravé. Přinesou v chrámu oběť a mohou se opět vrátit do normálního života. Postupují zcela standardně, podle zákona. **Ničeho zlého se nedopustí a přece - o to nejcennější přijdou.** Ježíš se sice mihne jejich životem, ale oni s Ním nenavážou žádný vztah. Krátké setkání s Ježíšem ani zázrak uzdravení je nijak nezmění! Nikdy se nedozvědí a nepoznají, že to nejdůležitější v našem životě je **víra v Ježíše**. Podobají se těm, kteří obdivují košatou jablň a nevědí, že jablka jsou k jídlu. I dnes mnoho lidí minulo náš kostel, nás samých, samotného Krista.

Jeden jediný z deseti uzdravených se však přece jen zastaví a vrátí k Ježíšovi. Má k tomu docela obyčejný důvod – **chce mu poděkovat**. Nic víc, nic méně. Svého **Lékaře** našel zřejmě tam, kde ho opustil. Ježíš totiž čekal, kdo z nich se vrátí. Doslova vyhlíží, kdo z nich ještě přijde, aby mohl ve svém díle záchrany pokračovat.

Ježíš nás nepřišel jen uzdravovat a zbavit našich nemocí. Uzdravení slouží ve všech evangelijních příbězích jako způsob, kterým **Ježíš lidem otevírá oči a srdce**, aby mohli přijmout pomoc daleko důležitější a trvalejší. Uzdravení rozumu a citu, přeskládání priorit a změnu životní orientace.

Ježíše mrzí, že s těmi devíti ostatními už se nikdy nesetká. Chtěl jim pomoci přeorientovat celý život, aby se mohli skutečně **změnit a začít se vším znovu**. Lidská zkušenost ukazuje, že pouhé vnější změny např. uzdravení, zbohatnutí, změna zaměstnání nebo dokonce i nové manželství lidem samo o sobě většinou nepomůže. Své problémy a chyby si sebou vlečeme dál a dál. Náš život je přes všechny vnější změny pořád stejný a naše naděje zůstávají nenaplněné.

Ježíš si ty malomocné uzdravením připravil, aby jim mohl darovat to nejcennější – důvěru v Boha, přijetí do kruhu svých učedníků, nový životní směr a cíl. To všechno ale nakonec přijme a najde pouze **jeden z deseti**, kterým Ježíš pomohl. Ostatní o to přijdou. Jsou sice uzdraveni, ale ve skutečnosti mohli dostat daleko víc. A to je škoda. **Deset jich bylo uzdraveno, jen jeden z nich bude zachráněn.**

Ve světě je málo vděčnosti, ale i málo skutečné víry a radosti. Tak jako mají někteří lidé krátkou paměť, je krátké i jejich štěstí, kterého si neváží.

Ježíše nezarazí jenom to, že se z deseti se vrátí jen jeden. Zarazí ho i to, že se vrátí **zrovna Samařan, cizinec**. Člověk, o kterém si všichni Židé mysleli, že je vlastně nevěřící, zlý a špatný. A tu musíme říci, že to vůbec není náhoda. Už v evangeliích se setkáváme s pravidlem, že Ježíšovi lépe rozumí lidé považovaní obecně spíš za nevěřící a bezbožné - než ti, kteří patří k výkvětu náboženského snažení. Kam bychom zařadili lidi jako je Zacheus, celník Matouš, pastýři, rybáři, žena kananejská, milosrdný Samaritán, slepý od narození, setník z Kafarnaum. To všechno jsou lidé, u kterých by víru nikdo nečekal. Je až podezřelé, jak málo Ježíšovi rozumí lidé, kteří jsou lidově řečeno nábožensky založení.

Naše vděčnost bývá někdy příliš mechanická, naučená a v skrytu si spíš myslíme, že Bůh něco dluží nám. Samaritán patrně nemohl jít s ostatními do jeruzalémského chrámu. Musel přemýšlet, co jako zdravý vlastně udělá. A pak se docela prostě vrátil k tomu, který mu pomohl. Možná nám někdy naše zvyky brání udělat, co bychom měli a mohli a co od nás Bůh očekává. Možná už to máme všechno tak automatické, že se nám Ježíš ztrácí a my k němu neumíme **normálně přijít a poděkovat**.

Tento příběh a táto doba nás však může probudit a vrátit naši víru tam, odkud pochází. K živému Kristu. Základem naší víry ať zůstane **vděčnost a pokora**. Bez ní se stává zbožnost pouhým zvykem a povinností. Žijeme v době, kdy se prodlužuje seznam toho, na co podle našeho názoru máme právo. To nevytváří moc prostoru pro vděčnost. Ale jak můžeme být šťastní bez vděčnosti? Všichni byli uzdraveni, ale jen jeden se vrátil, aby Ježíšovi poděkoval.

Možná se někomu zdá, že nemá být Bohu zač vděčný. Možná je někdo nešťastný a nespokojený s tím, co právě prožívá. Může se to stát. Život dovede být někdy **velmi těžký a nespravedlivý**. Ale tím víc je třeba vzpomínat a oživit svou paměť. V životě každého z nás je určitě mnoho věcí, za které máme být proč vděční. Možná jsme nešťastní jen proto, že příliš rychle zapomínáme. Možná nás trápí jen závist a zklamání. Když si však člověk vzpomene, kolik dobrého už v životě dostal, pozná, že má **proč Boha chválit**. A když to udělá, jeho srdce se jako zázrakem otevře a uzdraví. Vděčnost a pokora je klíčem k radosti a spokojenosti. Vděčnost a pokora je také to jediné, co nám lidem sluší.

Vděčnost promazává kola našeho života. Co jsme dnes bral/a až příliš jako samozřejmost? Za co bychom mohl/a být vděčný/á?

Existuje deset obyčejných zázraků mého života a to jsou: zdraví, vděčnost, rodina, láska, přátelství, smysl, příroda, naděje a víra. Denně za ně děkujeme Bohu. Nepřidali byste ještě pár dalších?

Amen.

Píseň: Svítá 172 – Laudato sii

R: /:Laudato sii, o mi Signore, Laudato sii, o mi Signore!:/

1. Dík za všechno, co stvořil's, Pane, dík za teplo, když slunce plane,
dík za hvězdy a vánek svěží, dík za vodu, za hudbu z věží.

R: /:Laudato sii, o mi Signore, Laudato sii, o mi Signore!:/

2. Dík za vesmír, planetu Zemi, dík za chvíle, kdy dobře je mi,
za přírodu, když všechno vzkvétá, moře, hory, za krásu světa.

R: /:Laudato sii, o mi Signore, Laudato sii, o mi Signore!:/

3. Za to všechno dík Ti vzdáme, spolu s bratry žalmy zpíváme,
ať každý z nás z blízka i z dáli, celým srdcem, Tě, Pane, chválí.

R: /:Laudato sii, o mi Signore, Laudato sii, o mi Signore!:/

Přímluvná modlitba:

Nebeský Otče, nedopusť, abychom žili v sebespokojené jistotě, nedovol, abychom žili nevděčně. I na nás útočí ten Zlý, také my mu podléháme, i my tvého Syna znovu křížujeme. Proto tě prosíme: Dej, ať se tvá církev nepohoršuje nad ukřižovaným Ježíšem, na němž nebylo žádného hříchu. Dej, ať se v síle jeho slova podílíme všichni na zápase s tím Zlým. Dej, ať jej přemáháme, když nám bere naději.

Modlíme se za mladé bratry a sestry, kterým se ztrácí smysl života, kteří hledají východisko v něčem jiném než v Tebe. Modlíme se za kazatele a presbytery, kterým se ztrácí výhled k tvému království, kterým se budoucnost světa i církve zdá temná, kterým mizí naděje, že všechno přivedeš k jednotě. Modlíme se za ty, kdo nepřestávají věřit, že spravedlnost, lidská důstojnost a mír se prosadí a tvé stvoření bude zachováno. Modlíme se za ty, kdo zvlášť potřebují lásku: za malé děti, za ty, kdo nikoho nemají, za zklamané, za postižené, za lidi v ústavech, za ty, kteří nám nikdy nebudou moci naši lásku splatit; i za své nepřátele se přimlouváme. Modlíme se za manžele, jejichž láska pohasíná a jejichž vztah je vážně narušen, za děti, které působí svým rodičům bolest, za rodiče, kteří vlastním dětem nerozumějí.

Modleme se za lidi, kteří nám neustále poskytují zdravotní péči, kteří se starají o nemocné, kteří stojí tváří tvář zákeřné nemoci koronovíru – modleme se teda za zdravotní sestry a doktory, prodavačky a opatrovatele starých lidí. Ochraňuj jich od nemoci, drž nad nimi svou ochrannou ruku.

Bez tvé pomoci v boji proti tomu Zlému nic nezmůžeme. Pro oběť a vítězství tvého Syna však smíme mít naději, že nebojujeme nadarmo. Amen A společně voláme...

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Posláni: (Sk 4, 12)

12 V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.

Požehnání: (Jan 14, 27)

*Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen*

Píseň: Svítá 274 - Apoštolská

- 1. Prosíme tě, dej nám, Pane, sílu, chceme začít podle slov tvých žít, věříme, že jednou budem v míru společně u tvého stolu víno pít.*
- 2. Dívej se na všechny naše zkoušky, jak se utápíme v starostech, bez tebe by svět byl jenom pouští, bez tebe by život neměl vůbec žádný cíl.*
- 3. Prosíme tě, dej nám, Pane, sílu, chceme začít podle slov tvých žít, věříme, že jednou budem v míru společně u tvého stolu víno pít.*